

Van Fieneke en Marijotijn

HERFST

J.L. SCHOOLLAND

G.F. CALLENBACH NV. NIJKERK

**VAN FIENEKE EN
MARJOLIJN**

VAN FIENEKE EN
MARJOLIJN

Herfst

DOOR

J. L. SCHOOLLAND

TEKENINGEN VAN RIE REINDERHOFF

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. HET IS HERFST

Fieneke en Marjolijn zitten naast elkaar op school. In de voorste bank. Ze kijken naar de juffrouw. Wat gaat juf nu doen? De juffrouw loopt naar de kalender. Die hangt naast het bord. Ze trekt er een blaadje af.

„Welk getal staat er op het blaadje?” vraagt zij.

„Eenentwintig,” antwoorden de kinderen.

„’t Is vandaag eenentwintig september,” vertelt juf. „Wat begint er dan? Welk jaargetijde?”

Marjolijn weet het.

„De herfst,” zegt ze trots.

„Goed. En waaraan merken we nu dat de zomer voorbij is? En dat de herfst in het land is?”

„Het is niet meer warm,” zegt Fieneke.

De juffrouw knikt.

„Onze eik wordt rood,” zegt een meisje achter in de klas.

„Juist. Dat de bomen gaan kleuren, is ook al een teken van de herfst. Wie weet er nog iets?”

„De appels zijn rijp,” zegt Gerrit van boer Geesing.

De juffrouw lacht een beetje. Zij heeft de grote appel in Gerrits broekzak al lang gezien.

„September heet herfstmaand,” vertelt de juffrouw. „We kunnen ook spreken van nazomermaand. ’s Morgens is het koel. Maar overdag, als de zon schijnt, denken we dat het nog zomer is. Alleen is de lucht veel dieper blauw dan in de zomer. Het ruikt nu ook heerlijk in het bos. En . . . de vogels gaan op reis. Veel zijn er al vertrokken. Waarom doen ze dat? Waarom blijven ze niet rustig hier?”

„Omdat het hier straks te koud wordt,” weet Fieneke. „Dan kunnen ze geen eten meer vinden.”

„Goed. En hoe noemen we die vogels?”

Dat weet Gerrit wel.

„Trekvogels, juf.”

„En hoe heten de vogels die hier blijven?”

Dat weet Gerrit ook al.

„Standvogels.”

„Knap,” zegt juf.

„Vanmorgen,” vertelt de juffrouw, „zag ik op de telefoonlijn veel vogels zitten. Ze sjilpten luid. En ze waren zó druk. Net alsof ze heel wat te vertellen hadden. Die vogeltjes hebben een rare staart. Diep gevorkt, noemen we zo'n ingesneden staart. Ze hebben een korte, platte snavel. Maar een wijde bek. 't Waren zwaluwen. Plotseling vloog er één op. Toen volgden al de andere. De hele troep vloog de zon tegemoet. Zwaluwen zijn dus trekvogels. Ooievaars ook. En koekoeken. Wie van jullie kent vogels die hier blijven, ook in de winter? Standvogels dus?”

„Mussen,” roept Marjolijn.

„En eksters, patrijzen en het kleine winterkoninkje,” vult juf aan. „Die kunnen hier ook 's winters hun voedsel wel vinden.” De schoolbel luidt. Dat vinden de kinderen vanmòrgen allemaal jammer.

Buiten wacht Marjolijns vader. De twee vriendinnetjes hollen naar hem toe.

„Ik was bang dat je de weg naar het nieuwe huis nog niet wist, Marjolijntje,” plaagt mijnheer Terborg.

„Ik ken hem al lang,” roept Marjolijn. „Ik ben toch al twee keer alleen naar school gegaan.”

De schilder lacht.

„Wie brengt jou vanmiddag, Fieneke?” vraagt hij. „Jij komt toch bij ons?”

„Mijn vader, mijnheer.”

Vanmiddag mag Fieneke voor de eerste maal in het nieuwe huis van haar vriendinnetje komen spelen.

„Tot straks dan,” zegt mijnheer Terborg. „Stap maar achter op de fiets, Marjolijn.”

„Dag,” roept Fieneke. „Tot vanmiddag. Dag meneer. Dag, Marjolijntje.”

„Dag,” roept Fieneke.

„Dag. Tot vanmiddag, hoor. Vroeg komen,” roept Marjolijntje.

„Ja,” knikt Fieneke en ze holt de weg af. Het kerkplein over. De tuin in van het doktershuis.

„Da-da,” roept broertje Wim. Hij loopt met kleine, onzekere pasjes over het tuinpad naar zijn zusje toe.

Fieneke pakt hem gauw beet.

„Niet vallen, hoor,” waarschuwt ze. „Hou mij maar goed vast.”

2. HET NIEUWE HUIS

Fieneke staat in de tuin van het nieuwe huis, waar nu haar vriendinnetje in woont. De zon schijnt op het grijze mos, boven op het dak. In de lijsterbes zit een vogel. Een merel. Hij eet begerig van de rode vruchten. Fieneke moet even kijken naar dat zwarte, drukke diertje met zijn glinsterende kraalooogjes. Maar als Marjolijn de deur uit komt rennen, vliegt hij verschrikt weg. En dan moet Fieneke eerst die deur zien. Die is zo grappig. Er is een bovendeur en een onderdeur. Zo'n deur in tweeën heeft Fieneke nog nooit gezien.

Ze vindt alles prachtig. De leuke, geruite gordijntjes voor het kleine raam in Marjolijns kamertje. En de vrolijk geschilderde regenton naast het huis.

Maar het mooiste is de schuur. Die is aan het huis vastgebouwd. Er is een heel groot raam in gemaakt. En die schuur heet nu atelier.

Dat is een moeilijk woord, vindt Fieneke. Ze zegt het wel drie keer achter elkaar.

In het atelier werkt Marjolijns vader. Er hangen veel schilde-

rijen. Er staat ook een bruine pot met grote, gele zonnebloemen.

Fieneke mag wèl kijken, maar nergens aankomen, zegt mijnheer Terborg.

„Alleen kijken met je ogen. Niet met je handen,” zegt Marjolijn wijs.

Dat weet Fieneke best.

Dan gaan ze naar de tuin.

„O,” roept Fieneke. En ze huppelt naar een braamstruik.

Er is één tak die zwaar is van de bramen. Rode en blauwzwarte, dikke bramen hangen aan die tak.

De kinderen eten van de sappige vruchten. Hun handen worden zwart. Hun lippen ook. Marjolijntje heeft een zwarte snor.

„Lekker, hè?”

Fieneke knikt. Ze kan niet praten. Want ze heeft haar mond vol.

Maar ze kan wel schommelen. De schommel hangt tussen twee oude, kromme perebomen.

Ze schommelen om de beurt. Het gaat heerlijk. Hoe langer hoe hoger gaan ze.

„Nu weer wat anders,” roept Marjolijn.

„Wat?”

„Krijgertje.”

„Goed.”

Marjolijn telt af:

„Rood, wit, blauw,
de koning en zijn vrouw,
ga jij maar gauw.”

Marjolijn moet vangen. Fieneke holt over het tuinpaadje. Ze loopt bijna Marjolijs moeder omver.

„Kom maar, meisjes,” zegt mevrouw Terborg. „We gaan thee drinken. Roep jij vader even, Marjolijn.”

Daar is vader al.

„Hoe gaat het met de drie broertjes in de vijver?” vraagt hij plgend.

„O, best, mijnheer. Ze groeien al een beetje.”

„Ik wou dat ik ook goudvissen had,” zegt Marjolijn. „Ik heb niets.”

„O nee?” vraagt haar moeder. „Heb jij niets?”

Marjolijn krijgt een kleur. Verlegen kijkt ze haar vader en moeder aan.

Mijnheer Terborg zegt: „Denk jij dat je niets hebt om mee te spelen? Je vergeet Fienke. En je vergeet de schommel. En misschien, misschien krijg je vanmiddag nog wel iets . . . ! Iets waar je ook mee spelen kunt!”

3. HET POESJE

En dan kijkt vader naar het weggetje. Fienke en Marjolijn kijken ook. Het weggetje ligt er stil. Niemand loopt er. Er fietst ook geen mens.

Waarom kijkt de schilder dan zo? En waarom lachen zijn ogen?

De kinderen begrijpen er niets van. Ze drinken langzaam uit hun kopje.

Maar . . . plotseling klinken er voetstappen. Het tuinhekje gaat open.

„Juffrouw Struik,” roept Fienke.

Ja, 't is juffrouw Struik. Ze is weer helemaal beter. En ze kan ook alweer Marjolijns moeder helpen met het werk.

Juffrouw Struik draagt een mandje.

„Goedemiddag,” zegt ze vrolijk. „Hier is het dan.”

„Geeft u het maar aan Marjolijn,” zegt mijnheer Terborg.

Marjolijn kijkt met grote ogen.

„Alsjeblieft, Marjolijntje.” Juffrouw Struik zet het mandje op

Marjolijns schoot. Haar ogen lachen ook al.

Wat wordt die Marjolijn nu verlegen.

„Is dat . . . voor mij?” vraagt ze. En ze wordt helemaal rood.

„Maak de mand maar gauw open,” raadt moeder glimlachend.

Een beetje bevend licht Marjolijn het deksel op.

„O-o-oooh,” zegt ze stil.

Want daar, op de bodem van de mand, op een lapje van wol, zit . . . een . . . poesje. Een klein, wit poesje. Het heeft blauwe ogen. En een roze neusje. Het doet zijn bekje open en zegt:

„Ma-auw, mi-auw.”

Marjolijn neemt het poesje in haar armen. Het is licht als een veertje. En zó zacht.

„O,” fluistert ze. „O, een poesje. Van mij alleen. O, wat een schatje. Wat een schatje.”

„Ben je er blij mee?” vraagt moeder.

Dat hoeft moeder niet te vragen.

Marjolijns ogen stralen. En Fieneke is heus een beetje jaloers. Want zo'n mooi poesje heeft ze nog nooit gezien.

„Dank u wel, juffrouw,” zegt Marjolijn eindelijk. „Dank u wel.”

Fieneke vraagt: „Heeft u veel poesjes?”

„Alleen dit maar,” antwoordt juffrouw Struik.

„O,” zegt Fieneke teleurgesteld. En ze zit weer stil te kijken.

Moeder zegt dat dit poesje haar doet denken aan zo'n mooie, pluizige, uitgebloeide paardebloem.

„Ik weet een naam,” roept Marjolijn uit. „Nu weet ik ineens een naam. Ik noem haar Pluisje.”

En die naam vindt iedereen mooi.

Marjolijn houdt Pluisje dicht tegen haar gezicht aan. Het poesje begrijpt zeker al dat dit nu haar vrouwtje is. Want het begint tevreden te spinnen.

Daar komt Fienekes moeder ook al de tuin in. In het wandelwagentje zit broertje Wim.

„Hoe meer zielen, hoe meer vreugd,” lacht mijnheer Terborg. En hij haalt gauw een gemakkelijke stoel voor Fienekes moeder. Maar die wil eerst graag het nieuwe huis zien. Zij heeft ook wat meegebracht. Drie blauwe, ronde kommen.

„Die passen precies in uw huis,” meent ze.

Wat is mevrouw Terborg daar blij mee.

De moeder van Fieneke vindt Pluisje ook een prachtig poesje.

En Wim roept: „Hebben! Hebben!”

Hij mag Pluisje even aaien van Marjolijn.

„Ief, ief,” kraait kleine Wim.

„Jij bent ook lief, hoor,” zegt zijn moeder.

4. „NIET JALOERS ZIJN, FIENEKE”

Nu gaan ze weer naar huis. Fieneke mag achter het wandelwagentje lopen. Dat vindt ze haast nog leuker dan met de poppewagen rijden.

Er dwarrelt een blad in het wagentje. Het heeft de vorm van een hart. En het is helemaal geel.

„Een lindeblad,” zegt moeder. „Aan de kleur kun je zien dat de herfst er bijna is.”

„De herfst is vandaag begonnen,” zegt Fieneke wijs.

Moeder zegt: „Daar heb ik niet eens aan gedacht.”

„’t Is toch de eenentwintigste,” lacht Fieneke.

Moeder vindt dat Fieneke al een knap meisje wordt.

„Dit is ook een teken van de herfst,” zegt moeder. En ze staat stil te kijken.

Fieneke kijkt omhoog. Waar kijkt moeder zo naar?

O, nu ziet ze het. Tussen de bladeren van een boom hangt een web. Heel fijn. Heel teer.

Langs de draden van dat prachtige web klimt een spin. Een dikke, vette. Het kruis op haar rug is groot en goed te zien.

„Dit is kriebelpoot, de kruisspin,” zegt moeder. „In één nacht kan ze zo’n groot en sterk web weven.”

„Waarom doet ze dat?” vraagt Fieneke. Ze griezelt een beetje van die dikke spin.

„Daar vangt ze haar prooi in,” verklaart moeder. „Een spin eet graag mugjes en vliegen. Ze is een nuttig diertje. En ’t is onverstandig van de mensen om spinnen te doden.”

„Ik vind een spin naar,” zegt Fieneke.

„Ze ziet er niet aardig uit,” zegt moeder, „met die acht hakerige poten. En ’t is een ongezellige juffrouw ook. Ze is het liefst alleen. Maar het web is prachtig. Kijk eens hoe sierlijk, hoe fijn ieder spinragdraadje is.”

Ja, dat web vindt Fieneke wel mooi.

„Hoe kan ze zo iets maken?” vraagt ze verwonderd.

En dan vertelt moeder dat God een spin geschapen heeft met

kliertjes waarin een stof zit. Die stof heet spinstof. Als die stof buiten het lichaam van de spin komt, wordt ze stevig. En van die stevige stof maakt juffrouw kriebelpoot haar web. Daarin vangt ze de vieze vliegen en de boze muggen.

Als Fieneke thuis is, gaat ze dadelijk de goudvisjes voeren; de drie broertjes.

Vader komt er ook bij staan. „Niet te veel, hoor,” zegt hij.

„Wat vindt u mooier, vader,” vraagt Fieneke, „drie goudvissen of één poesje?”

Vader kijkt Fieneke eens aan. Hij heeft van moeder al gehoord, dat Marjolijntje van juffrouw Struik een poesje heeft gekregen.

„Ik weet niet wat ik het mooiste vind,” zegt vader. „Maar ik weet wel dat Fieneke niet jaloers mag zijn op het poesje van Marjolijn.”

Fieneke krijgt een kleur. Ze gaat gauw met Ansje, de mooie pop, spelen.

Nu ligt Fieneke in bed. Moeder heeft het raam gesloten.

„Het is 's nachts te koud om het open te laten,” zegt moeder.

„Dat is ook al een teken van de herfst. Heb je een fijne middag gehad, kind?”

Fieneke knikt. „Ja, moeder.”

Moeder kijkt haar eens aan.

„Ben je nog jaloers op het poesje?”

Fieneke wordt plotseling rood.

„Dat mag niet,” zegt moeder ernstig. „Jaloers zijn is zonde. Dat wil de Here beslist niet hebben. Je moet Hem hiervoor vergeving vragen.”

Moeder wacht even.

„Jij hebt een broertje voor wie je zorgen mag en met wie je spelen kunt,” gaat ze na een poosje verder. „Maar Marjolijn heeft geen broertje of zusje. En daarom heeft haar vader van juffrouw Struik dit poesje gekocht.”

Ja, denkt Fieneke plotseling blij, ik heb een broertje. Ik houd veel van mijn broertje. Ik houd heel veel van Wim.

Nu is ze ook niet jaloers meer op Marjolijn. Ze is blij dat haar

vriendinnetje een poesje heeft. Want Fieneke houdt ook veel van Marjolijn. Nu heeft Marjolijn thuis Plusje om voor te zorgen en om mee te spelen.

5. EEN NARE JONGEN

Het is een paar weken later.

Op het kerkplein spelen veel vrolijke kinderen onder de kastanjeboom.

De grote, oude kastanje staat dicht bij de kerk. De harde herfstwind heeft wild aan de takken geschud. Nu liggen er overal kastanjes tussen de afgevallen blaren. Ze glimmen en glanzen zo mooi. Een paar hebben een wit plekje. Dat glinstert als de zon erop schijnt.

Ook zitten er nog kastanjes in de groene bolsters. Die bolsters hebben scherpe prikkels.

Gerrit van boer Geesing trapt met zijn klompen die dikke schil stuk. Dan haalt hij gauw de bruine vrucht uit het glanzende wit. Fieneke en Marjolijn rapen zo vlug ze kunnen.

Ze vinden de kastanjes mooi. En je kunt er zo leuk mee spelen.

„Hoeveel heb jij er al?” vraagt Marjolijn.

Fieneke telt ze. Háár kastanjes liggen op een hoopje bij het oude poortje van de kerk.

„Twintig.”

Marjolijn heeft er al tweeëntwintig in haar mandje.

„We moeten er nog veel meer hebben,” roept ze.

„Nog veel meer,” knikt Fieneke.

„En dan gaan we straks een huis bouwen,” zegt Marjolijn. „Een huis met drie kamers. En een atelier.”

„Nee,” zegt Fieneke. „met zes kamers en een wachtkamer.”

„Nee, met drie kamers.”

„Met zes.”

Gerrit roept: „Bouwen jullie ieder maar een huis, hoor. Hier, je mag mijn kastanjes ook hebben. Maar deze tien zijn voor Mientje. Dat is eerlijk.”

Ja, dat is eerlijk. Het zusje van Gerrit moet er ook van hebben. Fieneke en Marjolijn krijgen een heleboel kastanjes van Gerrit. „Ik ga ook een mandje halen,” zegt Fieneke. „Ga je mee?” Fieneke kijkt nog even naar het hoopje dat bij het poortje ligt. Wat heeft ze er al veel. De twee meisjes hollen naar het doktershuis. In de keuken staat een mand. De boodschappenmand van Coba.

„Die neem ik,” zegt Fieneke. „Maar eerst even drinken.”

Juist gaat de keukendeur open. Moeder komt binnen.

„Hebben jullie dorst?” vraagt ze. „Ga dan maar met mij mee.” In de kamer schenkt moeder een kopje thee in. Ze krijgen er ook een biscuitje bij.

„Zo, nu kunnen jullie er wel weer tegen,” lacht moeder. „Veel plezier, hoor.”

„Dank u wel, mevrouw,” zegt Marjolijn.

Ze dragen de mand tussen zich in en hollen weer terug naar het plein.

En dan wil Fieneke háár kastanjes gauw in de mand doen. Ze bukt zich. Wat is dat? Er ligt er niet één meer. Niet . . . één.

Tranen springen in haar ogen.

„Ze zijn weg,” zegt ze met een bibberstem. Haar lipje trilt.

O! Marjolijn kijkt met grote ogen. Wie heeft dat gedaan?

Verder op het plein zijn grote jongens aan het gooien. Met kastanjes! Met de kastanjes van Fieneke? Vast.

De meisjes durven er niet heengaan. Ze zijn veel te bang. Die jongens zijn zo groot. En Gerrit . . . Gerrit is er niet meer.

Er liggen ook geen kastanjes meer op de grond. Ze zijn allemaal opgeraapt door die grote, wilde jongens.

„Je mag er tien van mij,” zegt Marjolijn.

Dat vindt Fieneke wel fijn, maar van tien kastanjes kun je geen huis bouwen. Verdrietig gaat ze op een paaltje zitten.

„Ik weet wat,” roept Marjolijn. „We gaan eerst mijn huis bouwen, hè? En dan breken we dat weer af. Daarna bouwen we jouw huis. Goed?”

Ja, dat vindt Fieneke best.

Het huis van Marjolijn wordt prachtig. Eén vierkant hok is de

woonkamer. Een klein hokje is het kamertje van Marjolijn. En het atelier wordt zo mooi.

Er komt een grote jongen aan. Hij is zeker te lui om kastanjes te rapen. Maar hij wil er wel mee gooien.

Toen heeft hij dat mooie hoopje, dat bij het poortje lag, gauw in zijn zakken gestopt. Al zijn zakken puilden uit. Nu is hij ze alweer kwijt.

O! Hij ziet wat. Zijn ogen glinsteren van begeerte.

„Ga weg, jullie,” zegt hij met een zware stem. En hij geeft Marjolijn een duw en Fienke een stomp.

Hij graait en grabbelt. Al de prachtige kastanjes stopt hij gauw in zijn diepe zakken. De kastanjes van Marjolijntje.

„Nee,” gilt Fienke.

„Ga weg, gemene jongen,” roept Marjolijn. Ze heeft een kleur van boosheid.

En Fienke heeft alweer dikke tranen in haar ogen.

De jongen lacht spottend.

„Pak ze maar, als je durft,” sard hij.

Dan slentert hij weer naar de andere kant van het plein.

Fienke en Marjolijn kijken hem na. Boos. En heel verdrietig.

„Ik ga naar huis,” zegt Fieneke.

Nu lopen ze ieder met een mandje. Maar, . . . die mandjes zijn leeg!

Ze vertellen alles aan moeder.

„Dat is een nare jongen,” zegt moeder boos. „Een heel nare, ondeugende jongen. Maar ik weet wat, hoor. Gaan jullie maar mee. En houdt Wim goed vast.”

Achter in de tuin staat een grote, oude beukeboom. En onder de beukeboom liggen nootjes.

„We gaan beukenootjes zoeken,” zegt moeder vrolijk. „Daarmee kun je óók wel huizen bouwen.”

O ja, ja! Dat is leuk!

De meisjes vergeten hun verdriet. Vrolijk rapen ze de bruine nootjes. Marjolijn bouwt een huis met drie kamers. En Fieneke één met zes. Kleine Wim scharrelt er dwars doorheen. Nu komen al de kamertjes door elkaar en moeten ze weer opnieuw gaan bouwen. Maar broertje Wim heeft schik. Hij lacht en kraait van pret.

Vader komt ook eens kijken. Hij vindt de huizen prachtig.

„En weet je wat we nu met de nootjes gaan doen?” vraagt hij.

Fieneke houdt haar hoofdje schuin.

„Wat dan, vader?”

Weet vader nog een ander leuk spelletje?

„We gaan de nootjes pellen,” zegt vader. „En dan even bakken. Op de kachel in de keuken.”

Ja, dat zal lekker smaken.

Coba stookt de kachel goed op. Moeder zet het potje met boter erbij. De boter sist in de pan. En het ruikt zo fijn in de keuken!

Om beurten eten ze zo'n lekker, warm nootje.

Maar Wim trekt een vies gezichtje. Moeder geeft hem gauw een koekje.

Het verdriet om de kastanjes, het verdriet om die akelige, nare jongen is helemaal weg.

6. „EERLIJK IS EERLIJK”

De meisjes springen touwtje op het schoolplein.

Daar komt Gerrit aan. Marjolijn ziet hem. Nu denkt ze weer ineens aan de kastanjes.

Ze holt met Fieneke naar Gerrit toe. En ze vertellen hem alles. Gerrit kijkt verontwaardigd.

„Wat gemeen,” zegt hij boos. „Wie was het? Zeg, wie was dat nare jong?”

Maar dat weten ze niet. Fieneke haalt haar schouders op. Marjolijn kijkt het speelplein rond.

„Die,” roept ze plotseling. „Die jongen. Met die blauwe bloes.” Gerrit kijkt.

„O, die . . . Dat is Teun,” zegt hij. „Ik ken hem wel.”

Juist loopt meester langs de kinderen.

En dan zegt Gerrit ineens: „Meester, hij heeft kastanjes weggenomen.”

De meester staat stil. Hij kijkt Gerrit aan. „Wie is hij?”

„Teun, meester.” En Gerrit wijst naar de grote jongen, in de andere hoek van het plein.

„Van wie waren die kastanjes?” vraagt de meester.

„Van mij,” roept Marjolijn.

„Van mij,” zegt Fieneke.

„Gaan jullie maar eens mee,” zegt de meester. Hij geeft de kinderen ieder een hand. Zo lopen ze het speelplein over.

Als Teun de meester ziet komen met de beide meisjes, krijgt hij een kleur.

„Heb jij hun kastanjes afgepakt?” vraagt de meester boos.

Teun slaat zijn ogen neer.

„Geef antwoord,” zegt de meester streng.

„Ja, meester.”

„Hoeveel?”

„Wel honderd,” roept Marjolijn. „Vast wel honderd.”

„Niet waar,” zegt Teun gauw. „Vast niet meer dan twintig.”

„Je hebt eerst mijn kastanjes bij het poortje weggenomen,” durft Fieneke zeggen. „En ik had er een heleboel.”

„Ja, en toen die van mij,” zegt Marjolijn boos. „’t Waren er vast wel honderd, hè Gerrit?”

Gerrit haalt zijn schouders op. Hij weet helemaal niet hoeveel er waren.

Er komen rimpels in het voorhoofd van de meester. Hij denkt zeker diep na.

Na een poosje zegt hij: „Marjolijn zegt honderd. Teun zegt twintig. We zullen het verschil delen. Vanmiddag brengt Teun mij zestig kastanjes. Eerlijk is eerlijk. Het heeft weer hard gewaaid vannacht. Er zullen er genoeg liggen. Brengen jullie maar iets mee om de kastanjes in te doen. Een zakje of een mandje, meisjes.”

Meester loopt weer terug, naar de schooldeur.

Fieneke en Marjolijn en Gerrit knikken tevreden.

„Net goed,” zeggen al de kinderen.

Allemaal vinden ze Teun een vervelende jongen. Hij plaagt vaak.

Teun slentert verlegen weg.

Als het vier uur is, moeten de twee vriendinnetjes in het kamer-tje van de meester komen. Daar liggen zestig kastanjes. Teun staat er stil bij. Hij houdt zijn hoofd gebogen.

„Pak er ieder maar dertig,” zegt de meester.

Fieneke en Marjolijn vullen vlug hun mandjes.

Dan willen ze weggaan.

„Dag, meester,” zeggen ze.

En Marjolijn zegt: „Dank je wel, Teun.” Ze is niet boos meer.

Fieneke zegt ook vlug: „Dank je wel.”

Teun kijkt verlegen voor zich.

De meester lacht even. Hij zegt: „Teun zal jullie nooit meer plagen, hoor. Hij heeft het me beloofd. Dag, kinderen.”

„Dag, meester,” groeten ze tegelijk.

Gerrit staat op het plein te wachten. Hij springt gauw naar de meisjes toe.

„Heb je ze?” roept hij nieuwsgierig.

Ze laten vol trots hun mandjes zien.

De volgende dag vraagt Gerrit: „Komen jullie morgen bij ons spelen? Mientje vindt de kastanjes zo mooi. Moeder heeft het gevraagd. En vader komt jullie halen met de wagen.”

Dat willen de meisjes graag. Spelen op de boerderij van Gerrit vinden ze altijd fijn.

„Eerst thuis vragen,” zegt Fienke.

„Natuurlijk,” knikt Gerrit.

7. EEN MOOIE VOGEL — EN OOK NUTTIG

Fienke en Marjolijn zitten op de wagen van boer Geesing. De mandjes met kastanjes staan onder het bankje.

„Vort maar, Bruin,” roept de boer. Hij klakt met zijn tong.

Bruin trekt aan. De boer groet Fienkes vader met zijn zweep.

„Dag, dokter.”

Dokter Van Dam zwaait vrolijk.

Broertje Wim roept: „Mee! Mee!”

Vader brengt hem gauw naar binnen. Wim mag niet mee, hoor. Hij moet zijn middagslaapje doen.

„Klik, klak,” doen de paardehoeven over het kerkplein.

Fienekes ogen stralen. Marjolijn kijkt trots om zich heen. Zien de mensen haar wel zitten?

„Klik, klak.”

De zon schijnt op de rug van Bruin. Ze doet de dansende paarderug glanzen.

In het bos, op het zandpad, gaat Bruin langzamer lopen. En je hoort niet meer het vrolijke klik-klak van zijn hoeven.

Het is stil in het bos. De wind ruist door de gele en rode bladeren. Het ruikt er zo kruidig.

Marjolijn steekt haar neusje in de hoogte. Ze snuift diep de pittige herfstlucht op.

„Lekker,” zegt ze.

Boer Geesing glimlacht.

Plotseling klinkt er een luid gelach. Verbaasd zien de meisjes op.

Wie doet dat? Wie lacht daar zo?

De boer trekt aan de teugels. Bruin staat dadelijk stil.

Dan wijst de boer met de zweep naar een boom. En hij legt zijn vinger op de mond.

De meisjes kijken.

O!

Tegen de stam van zo'n mooie, gekleurde boom zit een vogel. Hij heeft een vuurrode kop. En zwarte veren met hier en daar een beetje wit. Met zijn tenen houdt hij zich vast aan de stam. En hij steunt op zijn staart.

Wat doet die vogel daar?

Opeens gaat zijn kopje heftig op en neer. Hij hamert met zijn sterke snavel tegen de bast van de boom. Nu springt hij weer een eindje hoger. En dan hakt hij een gat in de bast.

„Wat doet hij?” vraagt Fieneke fluisterend.

„Hij zoekt voedsel,” antwoordt de boer zacht. „Insekten. Die zitten onder de schors. Daarom moet hij eerst een gat hakken.

Dan steekt hij zijn lange, kleverige tong uit en haalt zo zijn prooi naar binnen."

Heeft de specht hem toch gehoord?

Plotseling vliegt hij weg. En nog eens maakt hij dat lachende geluid.

„Was dat niet mooi?" vraagt de boer.

De meisjes knikken.

„Vort, Bruin."

En Bruin gaat weer gehoorzaam verder.

„In de winter hebben de spechten het moeilijk," vertelt de boer. „Want dan zijn de bomen vaak met ijzel of sneeuw bedekt. Ze kunnen dus haast niet bij de insekten komen. Maar er is nog wel ander voedsel voor de spechten. Dat zijn de mieren. Als er geen mieren waren, zouden er veel spechten doodgaan in de winter. En dat zou jammer zijn. Want het zijn niet alleen mooie vogels, ze zijn ook nuttig, omdat ze zoveel schadelijke insekten opeten."

Het bos houdt op. Nu komen ze op de brede grindweg. Ze rijden langs het huisje van juffrouw Struik. Is de juffrouw er ook? Fieneke en Marjolijn rekken hun halsjes uit. O kijk! Juffrouw Struik is bezig met het voeren van de kippen.

„Dag," roept Fieneke.

„Juffrouw Struik," roept Marjolijn.

De juffrouw kijkt dadelijk op.

„Dag," roept ze vrolijk. „Dag, kinderen."

„Pluisje is zó-ó lief," roept Marjolijn.

„Wacht eens even, boer," vraagt juffrouw Struik. En ze loopt vlug naar binnen. Dan komt ze met een trommeltje naar de wagen.

Fieneke en Marjolijn mogen ieder twee zuurtjes nemen. Streepjeszuurtjes. Rood met wit.

„U ook, boer?" vraagt de juffrouw lachend.

Maar boer Geesing rookt liever zijn pijpje.

„Dank u wel," zeggen de meisjes met hun mond vol van de grote zuurtjes.

„Goede reis," lacht juffrouw Struik. „En veel plezier, hoor."

8. OP DE BOERDERIJ

Gerrit wacht al bij het hek. En Mientje komt aanhollen met pop Liesje in haar armpjes. De pop die ze van Fieneke gekregen heeft.

„Jullie willen zeker graag de dieren zien,” zegt de boer. „Ga jij maar met de meisjes mee, Gerrit.”

Boer Geesing heeft veel beesten. Koeien, die nog in de wei lopen. Maar ze gaan op stal, want het wordt 's nachts te koud. Varkens, die luid knorren als de meisjes er naar toe lopen. Fieneke vindt het vieze dieren. Ze rimpelt haar neusje. Marjolijn moet lachen om hun grappige staartjes.

Over het erf scharrelen de kippen. Bruine en witte. En in de sloot zwemmen eenden. Eén heeft een prachtige, blauwgroene kop. En een heel eigenwijs krulletje in zijn staart.

„Dat is een mannetje,” wijst Gerrit. „En nu gaan we naar de schuur.”

De boer staat in de deur.

„Wil je ze de bijen laten zien, jong?” vraagt hij.

„Ja, vader.”

„Komen jullie dan maar met me mee, kinderen,” zegt de boer. Achter in de schuur staan zes korven. Van boven zijn ze dicht. Van onderen is er aan de voorkant een gat. Het vlieggat.

„'s Zomers staan de korven op de hei,” vertelt boer Geesing.

„Ik heb ze gezien,” roept Marjolijn. „Toen we nog in de wagen woonden, zag ik ze elke dag. De bijen zochten honing in de bloempjes van de hei.”

„Juist,” knikt Gerrits vader.

„Kijk eens naar die vlieggaten. Bij mooi weer vliegen de diertjes in en uit de korf. Als ze honing gevonden hebben, brengen ze die in de korf. Die wordt bewaard in heel kleine kamertjes. Dat zijn de voorraadschuurtjes. 's Winters moeten ze van die honing leven. Toen het weer slechter werd, heb ik de korven thuis gehaald. En al de honing eruit genomen.”

„Hebben ze dan nu niets te eten?” vraagt Fieneke verwonderd.

„Ik heb ze ander eten gegeven,” zegt de boer. „De honing heb

ik eruit gehaald. En suikerwater heb ik erin gedaan. Dat is ook lekker zoet. Die honing verkoop ik. Ja, ook aan jouw moeder, Fieneke. Als jij straks een boterham met honing eet, moet je maar eens aan die ijverig zoekende bijtjes denken.”

De kinderen kijken en luisteren goed. Daarom vertelt de boer er nog wat meer van.

„De hele winter zitten de diertjes stil bij elkaar. 't Is lekker warm in de korf. Dat moet ook. Want ze gaan van de kou gauw dood. Daar kunnen ze niet tegen.”

„Heeft ú die kamertjes in de korf gemaakt?” vraagt Marjolijn. De boer lacht.

„Dat doen de bijen zelf,” antwoordt hij. „Die kamertjes zijn gemaakt van was. En de stof voor die was komt uit hun lichaam. Ja, de schepping is vol wonderen. God heeft dat alles zo prachtig geschapen. Daar raakt men nooit op uitgekeken. En ook nooit over uitgedacht.”

„Thee drinken,” klinkt het over het erf. De boerin staat in de keukendeur.

Dan gaan ze allemaal naar de grote keuken.

Op de tafel staat de theepot. Er pinkelt een lichtje onder.

De boerin schenkt de kopjes vol. Ze geeft er ook een paar koekjes bij. Die zijn nog warm.

„Jullie treft het dat het zaterdag is,” zegt de boerin. „Dan bak ik altijd koekjes voor de zondag.”

„De zondag is een feestdag,” knikt de boer. Hij steekt zijn pijpje op en Mientje mag de lucifer uitblazen.

„En nu gaan we spelen,” zegt Gerrit, als hij zijn koekjes op heeft.

„Met de kastanjes,” roept Mientje.

„Ja, eerst met de kastanjes,” zegt Gerrit.

Dat vinden ze allemaal leuk.

„En dan krijgertje spelen,” zegt Fieneke.

9. DE WEI IN

Als ze even uitblazen van het krijgertje spelen — o, wat zijn Fieneke en Marjolijn rood en warm —, komen de boer en zijn knecht het erf op. Kees draagt de melkemma's. Pluto komt ook aanrennen. „Waf! Waf! Waar ga je naar toe, baas?”

„Gaan jullie mee naar de wei, kinderen?” vraagt de boer.

Dat willen ze graag.

Ze lopen het weiland in. Pluto springt blaffend om hen heen. De meisjes zijn helemaal niet bang voor die grote, trouwe hond. Ze weten nog heel goed dat hij Mientje uit de sloot heeft gehaald en toen zijn baas ging waarschuwen.

Denkt de boer daar ook juist aan? Hij aait Pluto over de kop.

„Beste, trouwe hond,” zegt de boer. „Jij bent een braaf beest.”

„Waf! Waf!” antwoordt Pluto vrolijk.

Kees jaagt de koeien bijeen. Dan gaat de boer onder een rood-bonte koe zitten. En Kees onder een zwarte.

„En nu maar melken.”

„Wil jij 't ook eens proberen, Fieneke?” lacht Kees.

Maar Fieneke kan geen druppel melk in de emmer krijgen. Marjolijn ook niet. Gerrit kan het heus al een beetje. Sjiem, sjiep, gaat het. Met fijne straaltjes spuit de melk in de emmer.

„Je moet maar veel spek eten,” zegt de boer lachend. „En bruine bonen. Daar worden jullie sterk van, meisjes.”

Als al de koeien gemolken zijn, gaan ze weer naar het erf. De boer giet de melk door een zeef in de grote bussen. Kees brengt de bussen naar de weg.

„Straks komt de melkauto,” zegt hij. „Die neemt de volle bussen mee en brengt ze naar de fabriek. Daar maken ze er ook boter en kaas van. En wij krijgen dan weer de lege bussen.”

„Toet-toet.”

Daar is de melkauto al.

Nu worden de volle bussen op de auto geladen. Oef, wat zijn die zwaar.

Kees kan ze alleen niet optillen.

„Help eens een handje,” zegt hij.

Fieneke en Marjolijn willen helpen.
Maar nu lacht Kees. „Nee, meisjes, ik bedoel jullie niet.”
Daar is de grote, sterke knecht al van de melkauto. En nu gaat het vlug, hoor.
Hoepla, de eerste bus staat al op de auto.
Hoepla, daar gaat nummer twee.
In een wip staan de volle bussen naast elkaar. Als soldaten in het gelid.
Kees en Gerrit pakken de lege bussen aan. En . . . rrrt . . . weg is de melkauto alweer. Vlug rijdt hij naar de volgende boerderij. De kinderen kijken de wagen na. Ze horen nog even de bussen rammelen. Dan verdwijnt hij om de bocht.
En nu komt er alweer een auto aan. Een kleine auto. Op de voorruit zit een wit plaatje met een rood slangetje erop.
„Vader,” roept Fieneke vrolijk.
Ja, ’t is dokter Van Dam. Hij komt de kinderen halen.
Fieneke en Marjolijn hollen naar de boerderij. Ze geven de boer en de boerin een hand en bedanken voor de fijne middag.
„Dag,” zeggen ze tegen Gerrit en Mientje.
„Da-ag,” groet Gerrit.
Mientje kijkt een beetje verlegen. Ze durft nu ineens niets te zeggen.
„Tot maandag,” roept Marjolijn, als ze al in de auto zit.
„Da-ag.”
De boer en de boerin komen ook even op het erf.
Dokter Van Dam knikt hen vriendelijk toe. De boer neemt zijn pet af. En de boerin groet vrolijk: „Dag, dokter. Dag, kinderen.”
„Toe-oet.”
Weg rijdt de auto. De grindweg af. Naar het dorp.

10. ZONDAG

Zondag staat er op de ontbijttafel een geel potje. Er zijn bloemetjes op geschilderd. En op het deksel zit een bij.

„Honing?” vraagt Fieneke. „Zit daar honing in, moeder? Van de boer?”

„Van de bijen,” lacht vader.

Moeder smeert een laagje op Fienekes boterham. Fieneke vindt honing heerlijk. Zo zoet. Broertje Wim houdt er zeker ook veel van. Hij eet zo maar een hele reep van zijn boterham op.

„Mag ik er nog één met honing?” vraagt Fieneke.

„Je lijkt wel een beer,” plaagt vader.

Een beer? Waarom? denkt Fieneke verwonderd.

„Beren houden ook zo heel veel van honing,” zegt moeder lachend. „Alsjeblieft, beertje. Hier is je tweede boterham.”

Maar meer dan twee kan Fieneke toch niet op.

Dan neemt vader de Bijbel. Hij leest er langzaam een gedeelte uit voor.

Fieneke mag met vader naar de kerk. Moeder blijft thuis. Zij past op kleine Wim. Coba is er niet. Vader en Fieneke lopen even de tuin rond. De kerkklok luidt nog niet.

„Kijk eens,” zegt vader. „Nog een roos in volle bloei. En dat zo laat in oktober.”

Fieneke moet er gauw aan ruiken.

„Ik weet wat,” zegt vader. „We zullen moeder eens gaan verrassen.”

Vader haalt een rozeschaartje. Als hij de schaar in de steel wil zetten, vraagt Fieneke verlegen: „Is dat niet jammer?”

Maar vader antwoordt: „De schoonheid van deze roos duurt maar kort. Straks komt er vast een koude, harde windvlaag. Kijk maar naar de lucht. En dan zullen al de blaadjes afvallen. In een vaas kunnen we er zeker nog een paar dagen van genieten.”

„Rrrts,” doet de schaar.

En heel voorzichtig loopt vader met de roos naar binnen.
Fieneke mag haar aan moeder geven.

„Voor u,” zegt Fieneke.

Moeder kijkt blij. „Dank je wel, hoor.”

Ze zet de roos in een vaasje en kijkt er een poosje naar.

De kerkklok begint te luiden.

„Bim-bam. Kom-dan.”

„Heb je alles?” vraagt moeder.

Ja, Fieneke heeft haar tasje, het psalmboekje, de dubbeltjes en haar zakdoekje.

„Geef me dan maar een arm,” zegt vader.

Van alle kanten komen de mensen nu aanlopen.

Daar loopt boer Geesing. Met Gerrit en Kees, de knecht. En kijk, daar komt Marjolijn met haar ouders ook aan.

Fieneke zwaait. Marjolijn wuift vrolijk terug.

Het orgel speelt. De dominee klimt op de preekstoel. De dienst gaat beginnen.

Voor één der kerkraden staat een boom. Zijn takken zwaaien. Even nog denkt Fieneke aan de roos. Die staat veilig in een vaasje en heeft nu geen last van de wind. Het orgel zwijgt. En Fieneke zit heel stil . . .

's Middags mag Fieneke in de grote kinderbijbel platen kijken. Die zijn zo mooi. Vooral de platen waarop kinderen staan. Vader vertelt erbij.

Ook vertelt vader van een Kindje, dat de Redder van de wereld is geworden.

Fieneke weet goed Wie vader bedoelt.

„Dat is de Here Jezus,” zegt ze zacht.

„De Zaligmaker,” zegt vader eerbiedig. „Onze Verlosser. Al wie in Hem gelooft, zal gered worden. De Here is ook de grote Vriend van kinderen.”

Plotseling gaat de telefoon. Vader sluit voorzichtig het boek. Hij luistert met een ernstig gezicht. En even later is hij vertrokken. Nu is Fieneke alleen in huis met kleine Wim.

Moeder is naar de kerk. Fieneke kijkt voor het raam naar de tuin. Wat waait het hard.

Wat zal ik nu doen? denkt Fieneke. Ze verveelt zich een beetje. Maar ineens beginnen haar ogen te glanzen. Ze weet wat. Zij zal moeder gauw verrassen.

En wat doet Fieneke dan? In de keuken steekt zij het gas aan. Nu vult ze vlug de fluitketel met water. Ze pakt het tinnen theepotje. En ook het theedoosje.

Er moeten twee lepeltjes thee in het potje, weet ze. Dat heeft ze moeder zo vaak zien doen. Maar eerst moet de theepot omgespoeld worden met heet water. Dat doet moeder ook altijd. Heel voorzichtig spoelt Fieneke het tinnen potje om. Ze morst wel een beetje. Ze heeft een kleur van inspanning. Haar gezichtje staat er strak van.

Maar als moeder even later uit de kerk komt, is de thee klaar.

Wat zet moeder grote ogen op.

„Wie heeft dat gedaan?” vraagt ze. „Zijn er kabouters in huis geweest?”

En dan moet Fieneke zo lachen.

„Ik, moeder,” zegt ze vrolijk.

„Zo'n grote dochter als ik toch al heb,” zegt moeder. En moeder moet die grote dochter eens even knuffelen.

11. ZATERDAGMIDDAG

Het is zaterdagmiddag. En het regent. Nee, het regent maar niet zo gewoon. Het giet. De lucht is grijs. Er drijven dikke, grauwe wolken.

Het heeft de hele week al gegoten. Als Fieneke 's morgens wakker wordt, hoort ze de regen tegen de ruiten kletteren. En als ze naar school gaat, moet ze iedere dag haar blauw glimmend regenmanteltje aan. En Marjolijn haar rode jasje.

Elke morgen moeten de zwarte, hoge laarsjes aan. Fieneke staat voor het brede raam. „Alweer niet buiten spelen,” bromt ze.

De regen valt in rechte stralen op het tuinpad. En spettert en spat in het vijvertje.

„Nare regen,” zegt Fieneke knorrig.

„Ga met de pop spelen,” raadt moeder. „En met de poppe- wagen.”

Maar daar heeft Fieneke nu helemaal geen zin in.

„Vind ik niks aan,” bromt ze.

„Houd op,” zegt moeder. „Niet zeuren over het weer. Dat mag je nooit doen. En het helpt toch ook niet. Dat is maar gelukkig. Verbeeld je dat de grond dorst moet lijden omdat Fieneke van Dam regen niet prettig vindt. En liever de zon ziet schijnen.”

„Nou ja,” bromt Fieneke, „ik kan ook nooit meer buiten spe- len. Nooit meer.” En Fieneke trekt een lip.

Moeder ziet het.

„Kijk niet zo boos,” verbiedt ze. En dan zegt moeder lang- zaam: „Ik weet wel wat ik zou doen, als ik jou was . . .”

Fieneke draait zich om. „Wat dan, moeder?”

„Ik zou . . .” zegt moeder, en ze legt even haar naaiwerk neer, „ik zou . . . poffertjes gaan bakken op het mooie fornuisje. En dan zou ik het kleine tafeltje halen. En de beide stoeltjes.”

Fieneke is haar boosheid helemaal vergeten.

„Mag dat?” Haar ogen stralen.

„Ja, en dan mag je daar straks gaan eten met . . .” Moeder wacht even.

Fienekes mondje gaat een eindje open.

„Met . . .?” vraagt ze.

„Met Marjolijn.”

„O!”

Fieneke klapt in haar handen.

„Maar je moet alles zelf doen,” zegt moeder. „Zelf het tafeltje dekken met het blauwe kleedje. Je serviesje omwassen. En ook zelf Marjolijn opbellen.”

„Dat kan ik best,” zegt Fieneke. En ze loopt naar de telefoon.
„Welk nummer is het ook alweer, moeder?” vraagt ze, toch een beetje benauwd.

„Twee — acht — één.”

Fieneke draait heel langzaam het nummer van Marjolijs huis.

„Twee — acht — één,” mompelt ze. En ze staat doodstil. Met de zwarte hoorn stijf tegen haar oor aan.

„O,” stottert ze dan, „je mag . . . komen . . . Marjolijs.”

Dan hoort ze iemand lachen. 't Is mevrouw Terborg.

„Ben jij het, Fieneke?” vraagt ze.

„Ja, mevrouw,” zegt Fieneke verlegen. „Mag Marjolijs komen spelen?”

Het mag. Mevrouw Terborg zal haar even brengen. Fieneke hangt de hoorn op.

Moeder zegt: „Als je weer iemand opbelt, moet je altijd eerst zeggen wie je bent.”

„Ja, moeder. Ze mag, moeder,” antwoordt Fieneke.

Nu is de regen helemaal vergeten. In een hoek van de kamer, bij het raam, staan Fienekes tafeltje en de beide stoeltjes. Het blauwe kleedje ligt erover. En het schoon gewassen serviesje staat erop. Met veel bordjes, één schaalte, twee kopjes en een suikerpotje vol met suiker. Het schaalte is nog leeg. Want de grootste pret gaat nu pas komen.

In de keuken staat Fienekes fornuisje, waar je echt op kunt koken. Coba heeft een kom met beslag gemaakt. De boter staat ernaast. En het leuke poffertjespannetje.

Marjolijn en Fieneke bakken om beurten. Wat sist de boter gezellig in het pannetje. En wat ruikt het lekker in de keuken. Zo nu en dan mislukt er eentje. Die moeten ze maar gauw even proeven. Coba mag er ook één opeten.

„Heerlijk,” zegt Coba. „Heerlijk.”

Er komt geen eind aan het beslag. Maar eindelijk is de kom leeg. En het schaalte op het tafeltje is vol. Nu kan de poffertjesmaaltijd gaan beginnen!

12. TEUN

En dan wordt het zo gezellig. Moeder schenkt de thee in. Fieneke geeft ieder een bordje met twee poffertjes erop. Die heeft Marjolijn er netjes opgelegd.

Eén bordje voor moeder. Eén voor vader. En kleine Wim en Coba worden ook niet vergeten.

„Jullie hebt ze heerlijk gebakken,” prijst moeder.

Vader vindt dat de meisjes dat nog eens moeten doen.

Fieneke en Marjolijn glunderen. Ze gaan werkelijk een beetje trots kijken.

Dan gaat de bel. Coba doet open.

Daarna komt ze weer in de kamer.

„Er is een jongen om u te spreken, dokter,” zegt ze.

„Wie?” vraagt vader.

„De kleinzoon van de borstelmaker, dokter.”

„Laat hem maar even binnenkomen.”

Er komt een grote jongen de kamer in. Hij ziet rood en hij hijgt. Zijn kleren zijn nat.

„Wat is er, jongen?” vraagt vader vriendelijk.

De jongen vertelt een heel verhaal. Hij hakkelt en heeft een beetje.

Vader kijkt ernstig.

En Fieneke en Marjolijn? Ze kijken eerst naar de jongen met grote ogen. Dan zien ze elkaar even aan. Want die jongen is Teun. De . . . dief . . . van . . . de kastanjes!

Ze luisteren naar wat Teun vertelt. Zijn grootvader is ziek geworden. Heel erg ziek. Teun was zó bang. Daarom is hij maar heel hard naar de dokter gelopen.

„Ligt je grootvader daar nu alleen?” vraagt moeder.

„Ja, mevrouw.”

„Zijn er geen burens die kunnen helpen?”

„Nee, mevrouw. Ze wonen allemaal ver weg. Ons huis staat zo alleen.”

Fieneke krijgt medelijden met die grote jongen. Ze denkt niet meer aan de kastanjes. Wat ziet Teun er bang uit. En zo verdrietig. En wat is hij nat. Hij rilt.

Fieneke neemt vlug een bordje van het serviesje en legt er twee poffertjes op. Dat geeft ze aan Teun.

„Alsjeblieft,” zegt ze.

Dokter Van Dam glimlacht.

„Eet ze maar op, jongen. Ze smaken heerlijk. Ik ga intussen de auto klaarmaken. Jij rijdt met me mee.”

Teun eet vlug de poffertjes op. Die zijn warm. En hij is koud.

Moeder schenkt een kopje thee in. Dat is ook warm.

Teun zegt: „Dank u wel, mevrouw.”

Even later rijden vader en Teun weg. Het regent nog steeds.

Maar nu zit Teun droog. Hij is blij dat hij niet meer dat lange eind moet lopen. En dat dokter Van Dam naar grootvader gaat. Als Teun aan zijn grootvader denkt, komen er plotseling tranen in zijn ogen. Want Teun heeft alleen maar een grootvader. Zijn vader en moeder zijn gestorven. Zijn grootmoeder ook. En hij heeft geen broertje en ook geen zusje. En nu is zijn grootvader plotseling zo heel erg ziek geworden . . .

De poffertjes zijn allemaal op. Fieneke en Marjolijn brengen de vuile bordjes naar de keuken. Het blauwe tafelkleedje kloppen ze goed uit. Dan vouwen ze het weer keurig op.

„Precies in de vouw,” zegt Marjolijn. „Dat moet.”

Fieneke knikt. Ja, dat doet moeder ook altijd.

Nu gaan ze afwassen. Coba heeft al een teiltje met zeepwater klaargezet.

Fieneke wast af. Heel voorzichtig. Marjolijn mag drogen. Dat doet zij óók heel voorzichtig.

Als het laatste bordje afgedroogd is, komt mijnheer Terborg in de keuken. „Ik kom je halen, Marjolijn. Vind je dat wel fijn?”

Marjolijn lacht. „Bent u op de fiets, vader?”

„Ja. Jij mag achterop zitten. Trek gauw je manteltje aan. En hier is je parapluutje. Dat houdt je maar boven je hoofd. Dan word je niet zo nat.”

Moeder en Fieneke kijken de twee op de fiets na. En dan moet Fieneke zo lachen. Want haar vriendinnetje zit helemaal verborgen onder de paraplu. Alleen haar beentjes zijn te zien. En ze kan niet eens meer zwaaien.

Mijnheer Terborg trapt vlug. Zo hard hij kan. Want het regent maar. Het regent maar.

„Echt herfstweer,” vindt moeder.

13. DE HERE ZORGT VOOR TEUN

Fieneke ligt in bed. Maar ze heeft helemaal geen slaap. Er is ook zóveel om aan te denken.

In het kamertje naast Fieneke, het kamertje van kleine Wim, heeft Coba een bed gezet. Daar slaapt vannacht . . . Teun.

Vader heeft dadelijk gezien dat de borstelmaker heel ziek was. Toen heeft vader de oude man naar het ziekenhuis in de stad gebracht. En vandaar uit moeder opgebeld.

„Vannacht moet Teun maar slapen in het kleine kamertje. Want de arme jongen kan niet alleen blijven in het eenzame huisje op de hei,” zei moeder.

„Heeft Teun dan geen moeder meer?” vroeg Fieneke.

„Nee,” antwoordde moeder ernstig. „Teun heeft geen ouders. Geen broertjes of zusjes, alleen maar zijn oude grootvader.”

En nu is die grootvader zo heel erg ziek, denkt Fieneke. Als hij niet beter wordt, waar moet Teun dan wonen? En wie moet er dan voor hem zorgen?

Er klinken voetstappen op de gang. De deur gaat open. Moeder komt nog even kijken of haar dochtertje wel rustig slaapt.

„Slaap je nog niet?” vraagt moeder verwonderd. „Waar denk je aan?”

„Aan Teun. Ik ben . . . ik ben helemaal niet meer boos op hem.”

„Dat moet ook niet,” zegt moeder. „Hij heeft een standje van de meester gehad. En jullie hebt je kastanjes teruggekregen. Dat is voorbij. Daar denken we niet meer aan.”

Moeder gaat nog even naast Fienekes bedje zitten.

„Heb je je gebedje al gedaan?”

„Ja, moeder,” antwoordt Fieneke zacht.

„Heb je ook voor Teun gebeden?”

„Ja, moeder.”

„Dat is goed, kind. En . . . heb je wel om vergeving gevraagd voor je gemopper van vanmiddag?”

Fieneke krijgt een kleur. Ze slaat haar ogen neer.

„Dat was niet goed van je,” zegt moeder ernstig. „Van een boos kind houdt de Here niet. De Here is de Vriend van kinderen. Hij heeft beloofd dat zij eenmaal in de hemel mogen komen, als zij Hem liefhebben. Maar de Here houdt niet van kinderen die mopperen. En boos zijn. Dat weet je toch wel?”

Ja, dat weet Fieneke heel goed.

„Vraag daar straks dan vergeving voor, kindje,” zegt moeder. „En maak je niet bezorgd over Teun. De Here zal ook voor Hem zorgen. Hij is onze hemelse Vader. Hij is de goede Herder. Hij zorgt voor al Zijn schapen. Voor hen heeft de Here Zijn leven gegeven.”

„Houdt Teun ook veel van de Here Jezus?” vraagt Fieneke.

Moeder hoopt van wel.

Fieneke krijgt een kus. Dan gaat moeder zacht de kamer uit. Fieneke vouwt haar handjes en vraagt eerbiedig om vergeving. Ze hoort nog even de regen tegen de ruiten kletteren.

„Tik, tik, tik,” gaat het.

Gelukkig, denkt Fieneke, vader en Teun zitten droog. In de auto kan de regen niet komen.

Ze knuffelt zich dieper onder de dekens.

En het raam van mijn kamertje is dicht.

In mijn bed kan de regen ook niet komen.

14. IN DE WACHTKAMER

Teun is nu al een paar dagen in het doktershuis. Na schooltijd gaat hij met Fieneke de goudvisjes voeren. En ook helpt hij de man die de auto schoonmaakt. Dat vindt hij een fijn werkje.

„Ik word later chauffeur,” zegt hij tegen Fieneke. En hij wrijft en poetst nog harder. De auto glanst en glimt overal.

Teun is nu niet meer bang en verlegen. En hij plaagt ook niet meer.

Van Fienekes moeder heeft hij een warme winterjas gekregen. Daar is hij heel blij mee. Want zijn oude is zo kort en zo dun. Marjolijns moeder breit een dikke trui voor hem. En mevrouw van de meester heeft twee nieuwe bloesjes gebracht.

„Zo kun je er weer een poosje tegen,” heeft de dokter lachend gezegd.

En toch is Teun niet vrolijk. Hij wil zo graag dat zijn grootvader weer beter wordt. Maar Fienekes vader zegt dat het misschien wel lang zal duren voor grootvader uit het ziekenhuis mag.

Moeder vraagt of Teun wel bidt voor zijn grootvader.

Ja, dat doet Teun. Iedere avond vraagt hij of de Here zijn grootvader beter wil maken.

Fieneke en Teun lopen in de tuin. Het is woensdagmiddag. En ze zijn dus vrij van school. Ze hebben de goudvissen eten gegeven en kijken nu wat rond.

Onder de beukeboom groeit een paddestoel. Hij is rood. Met witte stippen. En zó mooi, dat Fieneke haar handje al uitsteekt om hem te plukken.

„Niet doen,” waarschuwt Teun haastig. „Hij is vergiftig. 't Is een vliegenschwam. Die is zelfs erg vergiftig. Meester heeft het zelf gezegd.”

Fieneke doet gauw haar handjes op haar rug. Nu vindt ze de paddestoel ook niet meer mooi. Ze is er bang voor.

Op de weg klinkt het geluid van paardehoeven. De kinderen kijken op. Er komt een wagentje aan. Het is geel. En 't heeft een zwarte kap. Een jongen kijkt met zijn hoofd om het hoekje van de kap.

„Gerrit,” roept Fieneke. En ze draaft naar het hek.

„Ho, Bruin,” roept een stem.

Het wagentje houdt stil. Boer Geesing tilt Mientje eruit. Gerrit staat al naast het wagentje. Bruin wordt vastgebonden.

„Is je vader thuis, Fieneke?” vraagt de boer.

Fieneke knikt.

Nu gaan ze allemaal naar binnen. Moeder schenkt een kopje

thee in. Vader praat met de boer. En als de kopjes leeg zijn, mogen de kinderen gaan spelen.

„Waar?” vraagt Teun. Hij kijkt door het raam. Het regent een beetje.

„In de wachtkamer,” roept Fieneke. „Mag dat, vader? Moeder, mag het?”

Het mag.

In de wachtkamer kun je heerlijk spelen. Er staan veel stoelen. Gerrit telt ze gauw. „Zeven,” roept hij uit. „Zeven stoelen.”

„Wat spelen we?” vraagt Fieneke

En Teun roept: „Laten we treintje spelen. We zetten de stoelen achter elkaar. Zo.”

„Goed,” zegt Gerrit. „Ik ben de conducteur.”

„Instappen,” roept de conducteur. Dan fluit hij. Op zijn vingers. Heel hard. Dat kan Gerrit goed. Hij heeft het van zijn vader geleerd.

Fieneke houdt haar handjes voor haar oren. Wat maakt die conducteur veel lawaai.

Nu zitten ze allemaal in de trein.

„Tjoek, tjoek, tjoeke-tjoek.” De trein vertrekt.

„Mag ik uw kaartje, mijnheer?” vraagt de conducteur.

De mijnheer haalt een papiertje uit zijn broekzak.

De conducteur scheurt er een stukje af. „Alstublieft, mijnheer.”

„Dank u wel, conducteur.”

„Mag ik ook uw kaartje, mevrouw?”

Maar de mevrouw heeft geen kaartje. Nu kijkt de conducteur boos.

„Dan moet u boete betalen,” zegt hij streng. „En waar is uw kaartje, mevrouw Mientje?”

Mevrouw Mientje heeft ook al geen kaartje.

De conducteur fluit op zijn vingers. De trein staat stil.

„Allemaal uitstappen,” roept de conducteur. „De trein gaat niet verder. Want er zitten passagiers in zonder kaartje.”

„Nu ben ik de conducteur,” roept Teun.

„En wij zijn dieren,” roept Fieneke.

Teun wil wel conducteur van een dierentrein zijn.

„Ik ben een paard,” roept Gerrit.

„Ik ben een goudvis,” lacht Fieneke.

„En ik een hond,” roept Mientje.

„Waar wilt u naar toe, mijnheer paard?” vraagt de conducteur.

„Naar de stal,” hinnikt Gerrit. „Een enkele reis.”

„En u, mevrouw goudvis?”

„Naar de vijver,” piept Fieneke. „Een enkele reis.”

„En u, mevrouw hond?”

„Naar mijn hok,” blaft Mientje. „Waf-waf-waf.”

De deur van de wachtkamer gaat open.

Moeder zegt: „Komen jullie eens even in de kamer, kinderen. Maar zet eerst de stoelen netjes.”

De dierentrein wordt uit elkaar geschoven. En de stoelen tegen de muur gezet. Zo. Nu is de wachtkamer weer keurig.

15. DE HERE ZORGT

Als ze in de kamer zijn, zegt dokter Van Dam: „Teun, zolang je grootvader ziek is, mag je bij boer Geesing in huis zijn. De boer en de boerin zullen goed voor je zorgen, hoor.”

Teun kijkt met grote ogen. Op een boerderij logeren lijkt hem fijn. En hij vindt Gerrit een aardige jongen.

Fieneke kijkt een beetje teleurgesteld. Gaat Teun nu alweer weg?

„Heb je nog iets thuis wat je graag wilt halen?” vraagt de boer.

„Ja, boer,” knikt Teun. „Mijn tekendoos. En een paar boekjes.”

„Dan doen we dat nu,” beslist de boer. „Wie wil er meerijden?”

Dat willen ze allemaal wel.

„Mag ik, moeder?” vraagt Fieneke.

„Goed, hoor,” knikt moeder.

„Mag Marjolijn ook mee?” vraagt Fieneke aan de boer, als ze in het wagentje klimt.

Dat vindt de boer goed.

„Wijs jij maar waar ze woont. Dan halen wij haar op.”

Nu zitten ze allemaal in het leuke wagentje.

Fieneke en Marjolijn en Mientje voorin. Het regent niet meer.

De lucht wordt langzamerhand lichter.

„Klik, klak,” doen de hoeven van Bruin.

De kinderen kijken naar de dansende paarderug. Voor hen ligt de verre hei. En op die grote hei zien ze een klein huisje.

„Dat is het,” wijst Teun, „daar woon ik.”

De boer trekt aan de teugels. „Ho, paard.”

Bruin staat stil. Iedereen stapt uit. Nieuwsgierig kijken de meisjes naar het huis van Teun. Het is oud en klein. Het rieten dak raakt bijna de grond. Het is begroeid met mos. Groen mos en grijs mos. Voor de kleine ramen hangen vuile gordijntjes.

Teun haalt zijn boeken en zijn tekendoos. Verdrietig staart hij even naar het huisje.

De boer ziet het.

„Kom, jongen, niet bedroefd zijn,” zegt hij troostend. „De Here weet waar alles goed voor is. Op Hem moet je vertrouwen. Grootvader is in Gods hand.”

Nu mogen Teun en Gerrit voorin zitten.

Teun kijkt nog even naar het eenzame huisje. Dan mag hij van de boer mennen. Dat vindt hij heerlijk. Zijn ogen schitteren. Hij heeft een kleur. Het gaat ook zo fijn.

„Vort, Bruin,” roept hij. En hij klakt met zijn tong.

Maar Bruin loopt er geen stapje harder om. Hij hoort best dat het niet zijn baas is die roept.

„Ik word later ook boer,” zegt Teun.

„Vanmiddag wou je chauffeur worden,” plaagt Fieneke.

Gerrit roept: „Natuurlijk boer, jô. Dat is veel fijner.”

„Zie je nu wel,” zegt moeder na het eten tot Fieneke, „hoe de Here heeft gezorgd voor Teun? Nu mag hij net zolang bij boer Geesing zijn tot zijn grootvader beter is.”

Fieneke knikt. Ze is blij voor Teun dat hij op de boerderij mag logeren. Maar ze zal haar vriendje wel een beetje missen.

16. CADEAUTJES KOPEN

Marjolijn en Fieneke zitten in het atelier. Mijnheer Terborg staat te schilderen. Vader mag wel horen wat de beide meisjes met elkaar bepraten. Moeder niet. Moeder mag er niets van weten. Want het is een geheim.

Morgen is Marjolijns moeder jarig. Marjolijn heeft twee pannelappen gebreid. Fienekes moeder heeft er gele randjes om gehaakt.

En nu gaan ze nog een cadeautje kopen. Fieneke ook.

Marjolijn heeft vijftig cent.

„Hoeveel geld heb jij?”

Fieneke heeft twee kwartjes uit haar spaarpot mogen nemen.

„Heb ik ook,” roept Marjolijn verrukt. „Twee kwartjes.”

„Wat zullen we kopen?” vraagt Fieneke.

„Geen snoep,” zegt vader. En hij kijkt even op.

„Natuurlijk niet,” roept Marjolijn.

Verbeeld je, snoep geven aan een moeder.

„Gaan jullie maar eens kijken in de winkel op het kerkplein,” raadt vader. „Naast de fietsenman. Daar is bijna van alles te koop.”

„Bij juffrouw Valk,” knikt Fieneke.

Marjolijn haalt haar mandje. De beide meisjes lopen over het stille weggetje. Een vogel fladdert in de struiken. En over het paadje springt een klein konijntje.

„Wat lief,” zegt Marjolijn. „Wat een lief konijntje.”

Voor de winkel van juffrouw Valk blijven ze staan. Nee maar, wat ligt daar veel voor het winkelraam. Eierdopjes. Vaasjes. Een gasaansteker. Kopjes. Bekers. Potten en pannen. Kleine flesjes met eau de cologne. Grote flessen.

„Dat,” zegt Fieneke. En ze wijst naar een geel vaasje. Met rode bloemetjes erop.

Marjolijn schudt haar hoofd.

„Vast veel te duur,” zegt ze. „Dat kost wel een gulden.”

„Laten we maar naar binnen gaan,” vindt Fieneke.

„Ting-ting-tingeling,” doet het winkelbelletje.

„Dag, Fieneke,” zegt juffrouw Valk. „Is dat je vriendinnetje?”
„Ik ben Marjolijn,” zegt Marjolijn. „Ik zoek een cadeautje voor mijn moeder.”

De juffrouw achter de toonbank zet haar bril op.

„En wat moet het zijn?” vraagt ze vriendelijk.

Ja, wisten ze dat nu maar.

Fieneke zegt: „We hebben ieder twee kwartjes.”

„Twee kwartjes,” herhaalt de juffrouw. „Nou, dan zullen we alles wat twee kwartjes kost, eens op de toonbank neerleggen.”

En dan is de toonbank zo maar vol met leuke dingen. Bekers. Eierlepeltjes. Portemonneetjes. Een tomatenzaagje. En een gasaansteker. Een klein flesje met eau de cologne. Prachtige stukken zeep in mooie papiertjes.

„Kost dat ook twee kwartjes?” vraagt Marjolijn. Ze wijst op een groot, groen stuk in een mooi, glimmend papiertje.

„Natuurlijk,” knikt de juffrouw. Haar ogen achter de brillen glazen lachen.

„Fijn,” zegt Marjolijn. „Dat geef ik.”

„Mooi. Nu jij nog, Fieneke.”

Fieneke kiest eindelijk het kleine flesje met eau de cologne.

Dat vindt Marjolijn ook een prachtig cadeautje.

De juffrouw maakt er twee mooie pakjes van.

„Voor een verjaardag hoort er een mooi papiertje om.”

Dan krijgen ze ieder een dikke, bruine bal.

„Goede reis,” wenst de juffrouw. „Laat het flesje niet vallen, Fieneke. En veel plezier morgen.”

Als ze buiten komen, lopen Teun en Gerrit over het pleintje.

„Gaan jullie mee naar mijn huis?” vraagt Gerrit.

Marjolijn schudt haar hoofd.

„We gaan de stoel van mijn moeder versieren,” vertelt ze.

„Mijn moeder is morgen jarig.”

Ja, dan begrijpt Gerrit best dat ze nu geen tijd hebben om te gaan spelen.

17. WAT GEEFT U, VADER?

Moeders stoel staat al in het atelier. Mijnheer Terborg heeft nog wat late bloemen geplukt. Een paar donkerrode dahlia's. En gele goudsbloemen. Ook liggen er mooie, groene takken op de stoel. Nu kunnen de meisjes beginnen. Maar eerst moet vader de cadeautjes zien.

„Maak de pakjes maar niet open,” zegt vader. „Ze zien er zo keurig uit. Zeg maar wat jullie gekocht hebben.”

Dan vertelt Marjolijn alleen wat er in de pakjes zit.

„Geloof maar dat moeder dáár blij mee zal zijn,” roept vader.

„En nu gaan we de stoel mooi maken, meisjes.”

Wat hebben ze het druk. De groene takken worden voorzichtig om de leuning gelegd. In de hoeken wordt een bloem gestoken.

Eindelijk is hij klaar. Hij is prachtig. Groen en rood en geel. Marjolijn kijkt ernaar met haar ogen een beetje dicht. Zo kijkt vader ook altijd naar een schilderij.

„Is het zo goed, mijnheer?” vraagt Fieneke.

De schilder legt zijn penseel neer.

„Goed?” roept hij uit. „’t Is mooi. Heel mooi zelfs. Moeder zal er morgen heerlijk in zitten.”

Ja, dat denken de meisjes ook wel. De prachtig versierde stoel wordt weggezet. Achter een gordijn.

„Wat geeft u, vader?” vraagt Marjolijn nieuwsgierig.

„Wil je dat zo graag weten?”

„Ja, vader.”

„Jij ook, Fieneke?”

Ja. Fieneke is ook wel een beetje nieuwsgierig.

En wat laat vader dan zien?

Een schilderijtje.

En wie staan erop geschilderd?

Fieneke en Marjolijn.

Marjolijn met een rood jurkje aan. En Fieneke in een jurk met stippen.

De meisjes kijken met grote ogen.

„Mooi?” vraagt vader.

„O,” zucht Marjolijn. Ze is even sprakeloos.

„Prachtig!” roepen ze dan tegelijk.

Als vader het schilderijtje voorzichtig opbergt, tippelt Pluisje het atelier binnen. Marjolijn neemt het poesje dadelijk in haar armen.

„Wat geef jij, poes?” vraagt ze.

Poes zegt: „Ma-auw.” En zij geeft Marjolijn een kopje.

Daar moeten ze allemaal om lachen.

Mijnheer Terborg brengt Fieneke thuis, achter op de fiets. Hij vraagt ook of vader en moeder morgen op bezoek komen. Dat beloven ze.

En Fieneke mag natuurlijk ook komen, hoor . . .

. . . . .

Mevrouw Terborg is heel blij met de cadeautjes. Ze heeft alles op de tafel gelegd. De twee pannelappen met het gele randje. Het prachtige stuk zeep. Het flesje met eau de cologne. Maar ze is toch het meeste blij met het schilderijtje. Daar moet ze telkens naar kijken.

En als Fienekes moeder en vader het schilderijtje zien, begrijpen ze dat best. Zij vinden het ook heel mooi.

18. FIENEKE KRIJGT EEN MOOI KISTJE

Het is een week later.

En het is avond. De lamp brandt. De haard staat rood. Want het is koud buiten. Een echt koude novemberavond.

Fieneke hoeft nog niet naar bed. Zij gaat haar kralen aanrijgen. De mooie ketting, de ketting die ze op haar verjaardag van Marjolijn heeft gekregen, is vandaag gebroken. Kleine Wim trok er zo hard aan, dat de draad brak.

Nu liggen alle kralen in een doosje. En Fieneke zit geduldig te rijgen. Twee witte. Eén rode. Twee witte. Eén rode.

Vader zit in een gemakkelijke stoel. Onder de leeslamp. Hij rookt een sigaar en leest de krant. Moeder zit te breien. Het is stil in huis. En 't is ook stil buiten.

Maar plotseling horen ze iets. Er klinkt lawaai op het plein. Muziek?

„Wat is dat?” vraagt Fieneke nieuwsgierig.

Vader loopt naar het raam en schuift de gordijnen een beetje op zij. Fieneke drukt haar neusje tegen de ruit.

Over het donkere kerkplein lopen kinderen. Ze zingen een liedje. En ze dragen lichtjes. Lampions met een kaarsje erin. Die lampions hebben de kinderen zelf gemaakt. Van een uitgeholve biet. Of van een koolraap. Een paar kinderen dragen sigarenkistjes. Daarin zijn gaten gemaakt. En voor die gaten hebben ze mooi rood papier geplakt. Nu schijnt het lichtje er zo leuk door.

De lichtjes dwalen over het kerkplein. Dan komt de optocht de tuin in van het doktershuis.

De kinderen zingen hard. Fieneke kan goed verstaan wàt ze zingen.

Maarten, wat is 't koud.
Geef me een half centje,
dan ben je mijn beste ventje.
Geef me een appel of een peer,
dan komen we 't hele jaar niet weer.

„O,” roept Fieneke. „Gerrit loopt er ook bij. En daar is Teun.”
Eén van het troepje belt aan. Vader gaat opendoen. En Fieneke glipt vlug de gang in.

De kinderen zingen weer hetzelfde versje. Ze zwaaien met hun lampions. Teun en Gerrit houden hun sigarenkistjes hoog boven hun hoofd. Nu kan Fieneke die mooie kistjes nog beter zien.

Als het liedje uit is, kijken al de kinderen de dokter aan. Wat zullen ze krijgen omdat ze zo mooi gezongen hebben?

Vader lacht om al die vragende ogen. Hij zegt: „Ik zal eens kijken wat er voor jullie is.”

Maar moeder staat al in de gang. Met een grote trommel. Daarin zitten dikke, ronde koekjes. Moppen, noemt de bakker ze. En moeder geeft aan ieder kind een handvol van die lekkere moppen.

„Dank u wel,” roepen ze allemaal. „Dank u wel, mevrouw.”

„Dag, Teun,” zegt moeder. „Dag, Gerrit. Wat hebben jullie mooie kistjes gemaakt.”

„Prachtige,” zegt Fieneke. En ze kijkt met grote ogen.

Teun ziet die ogen. En plotseling zegt hij: „Wil jij mijn kistje hebben? Hier. Alsjeblieft.”

O, Fieneke steekt al bei haar handjes uit. Ze krijgt een kleur. Haar ogen stralen.

Moeder zegt aarzelend: „Maar jongen, dan heb jij geen lichtje meer.”

„O, dat hindert niet, mevrouw,” zegt Teun. „Dan doen Gerrit en ik wel samen, hè Gerrit?”

„Best,” zegt Gerrit. „Best, hoor.”

Nu durft Fieneke het mooie kistje wel aan te pakken.

„Dank je wel,” zegt ze blij. „Dank je wel.” En ze draagt het heel voorzichtig naar de kamer.

De stoet gaat verder.

Vader sluit de voordeur.

„Waarom zingen ze zo, vader?” vraagt Fieneke, met haar neus op het mooie kistje.

En vader vertelt:

„Vroeger leefde er een man die veel voor arme mensen over had. Eens reed hij op zijn paard over een stille weg. 't Was midden in de winter. En het was vreselijk koud. Toen kwam er een bedelaar aan. Die arme bedelaar droeg bijna geen kleren. Hij rilde van kou. De goede man bedacht zich geen ogenblik. Hij sneed zijn mantel vlug in tweeën. En hij gaf de helft aan die arme stakker. Hij was een vriend van armen. En van kinderen. Op 11 november, heel veel jaren geleden, is hij gestorven. En daarom zingen ze, in kleine boerendorpjes, nog van hem op die dag.”

Fieneke vindt het een mooi verhaal.

„Maar nu moet je naar bed,” zegt moeder.

Fieneke blaast voorzichtig het kaarsje uit.

„Mag het morgen branden, als het donker is?” vraagt ze. „En doet u dan de lampen niet dadelijk aan?”

Dat mag.

„Ik vind Teun aardig,” zegt Fieneke.

„Ik ook,” lacht vader. „En nu naar boven.”

Vader krijgt een kus. Met moeder gaat ze de trap op.

Als Fieneke in bed ligt, hoort ze nog zacht het liedje zingen.

Zouden ze ook bij Marjolijn aanbellen? soest Fieneke. Of gaan ze niet naar dat stille wegje? Ze zijn misschien bang dat ze verdwalen zullen. Maar Gerrit en Teun weten de weg. Die hebben ook wel eens bij Marjolijntje gespeeld.

Als Fieneke aan Teun denkt, kijkt ze met één oog naar het

kistje op het tafeltje. Dan gaat ze rechtop in bed zitten. Ze vouwt haar handjes. En sluit eerbiedig haar ogen. Fieneke bidt. Om vergeving van het verkeerde dat ze ook weer deze dag heeft gedaan. Om bewaring in de nacht. Ook vraagt ze of de Here de grootvader van Teun wil beter maken. En al de zieke mensen.

Moeder komt de kamer binnen.

„Lig je goed, kind?” vraagt moeder.

„Ja, moeder.”

Fieneke knuffelt zich diep onder de dekens.

„Heb je al gebeden?” vraagt moeder.

„Ja, moeder.”

„Dan kun je veilig gaan slapen,” zegt moeder. „Welterusten, Fieneke.”

„Na-acht, moeder,” zegt Fieneke slaperig.

.. .. .

Als Fieneke al droomt van lichtjes en zingende kinderen, ligt Teun nog wakker in het kamertje op de boerderij.

Gerrit slaapt al lang. Maar Teun kan niet slapen.

Nee, hij denkt niet aan lichtjes. Ook niet meer aan het mooie kistje waar Fieneke zo blij mee is.

Teun is bang. Hij moet vanavond telkens aan grootvader denken.

Als grootvader niet meer beter wordt, denkt Teun angstig, waar moet ik dan heen? Ik hoor bij niemand. Ik heb alleen maar grootvader.

„Grootvader,” snikt hij zachtjes. „Grootvader, als u weer beter bent, zal ik u altijd helpen, hoor. Met de borstels. En de boodschappen zal ik ook altijd halen. Ik zal nooit meer jaloers zijn. En nooit meer plagen.”

Nu zijn grootvader ziek is, weet Teun pas hoeveel hij van zijn grootvader houdt.

De boer is een beste boer. En de boerin zorgt heel goed voor hem. Gerrit is aardig. En Mientje is aardig.

Ook de dokter en Fieneke en Marjolijn. Maar hij . . . hij hóórt bij zijn grootvader. En . . . en . . . als nu . . .

Tranen lopen over Teuns wangen. Hij kan het in bed niet meer uithouden. Stil staat hij op en kijkt door het kleine raam naar buiten.

De lucht is grauw en grijs. Er drijven dikke, donkere wolken. Geen ster is er te zien. En de maan is helemaal weggekropen. Maar boven die donkere lucht is de hemel. En in de hemel woont de Here Jezus.

Teun bidt zachtjes, met zijn ogen naar die hoge hemel. Die hemel kan hij niet zien, maar Teun weet dat daar de Here woont.

Teun bidt voor zijn zieke grootvader. En of de Here altijd bij Teun wil blijven. Of de Here voor hem wil zorgen.

Dan wordt Teun langzamerhand rustig.

Vlug kruipt hij onder de dekens. Even kijkt hij naar Gerrit. Die slaapt al lang.

Nu kan Teun ook slapen gaan. Want de Here weet alles. Ook dat Teun zo bang en verdrietig is.

En Hij vergeet niet één van die Hem liefhebben. Hij zorgt voor Zijn kinderen.

Wie maar de goede God laat zorgen,
en op Hem hoopt in 't bangst gevaar,
is bij Hem veilig en geborgen,
die redt Hij godd'lijk, wonderbaar.

INHOUD

	Blz.
1. Het is herfst	7
2. Het nieuwe huis	9
3. Het poesje	11
4. „Niet jaloers zijn, Fieneke”	14
5. Een nare jongen	16
6. „Eerlijk is eerlijk”	20
7. Een mooie vogel — En ook nuttig	22
8. Op de boerderij	25
9. De wei in	27
10. Zondag	29
11. Zaterdagmiddag	31
12. Teun	34
13. De Here zorgt voor Teun	37
14. In de wachtkamer	38
15. De Here zorgt	41
16. Cadeautjes kopen	43
17. Wat geeft u, vader?	45
18. Fieneke krijgt een mooi kistje	47